

MIESTE NEBETIKI VELNIAIS

KOSTAS
STRIELKŪNAS

baltos lankos

Kostas Strielkūnas

Mieste nebetiki velniais

Kaimelio detektyvas

baltos lankos

Virtuvėje ant stalo jau garavo arbata, o pusryčiai buvo paruošti bent šešių asmenų šeimai: stovėjo lėkštė su kumpio, fermentinio bei varškės sūrių griežinėliais sumuštiniais, duobuo su naminiais pomidorais, agurkais ir svogūnų laiškais, uogienės ir medaus stiklainiukai, laukiantys ant viryklės kepamų blynų. Guntis buvo įspėjęs, kad mama pirmomis dienomis gali kiek persistengti, todėl Kėsus psichologiškai pasiruošė persivalgyti jau prieš leisdamasis į apačią.

Rima Medvaišienė, Gintaro Medvaišo – toks buvo Guncio vardas pase – mama, kaip per keletą kartu praleistų valandų spėjo įsitikinti Kėsus, buvo stebėtinai guvi moteris. Vos atvykus, žilstelėjusi putlaus veido moterytė su didžiuliu entuziazmu, detaliai aprodė visas savo valdas bei namo kambarius, išvardino kieme augančių gėlių ir krūmų pavadinimus, o vakare atnešė keletą Guncio vaikystės nuotraukų. Įdomu, ar toks tiesiog jos būdas, ar moterį taip smarkiai veikia vienatvė, svarstė Rokas. Svečių užsuka nedažnai, tad savaime pradedi juos laikyti svarbesniais, nei iš tikrųjų yra. O kai svečių neužsuka, nelieka nieko kito, tik apsikrauti kasdieniais darbais.

Kėsus gurkšnojo arbatą ir stebėjo, kaip virtuvėje sukiojasi šeimininkė. Prie sienos glaudėsi viryklė, kriauklė ir kelios spintelės, o virš jų pro langus vėrėsi daržo vaizdas. Reikia nepamiršti išnešti kumpio Džeriui, pagalvojo.

– Gintaras sakė, kad rašytojas esi, – kalbėjo Medvaišienė, tarp žodžių išlaikydama trumpas pauzes – per jas vartė blynus. – Tai turbūt laikraštį kokiam dirbi?

Vaikinas nusišypsojo.

– Deja, rašytojas esu tik plačiaja prasme. Tekstų rašytojas, kopiraiteris. Rašau tekstus interneto svetainėms. Apie

produktus ir paslaugas, jų veikimą. Na, iš esmės apie bet ką, kas padeda didinti susidomėjimą produktu.

– Tai gal ir apie mus parašysi?

– Abejoju. Būtų visai kitoks tekstas, nesistengiant nieko parduoti, nesvarstant apie tai, ar jį bus lengva rasti „Google“ paieškoje. – Rokas nutilo, nes pagavo save kalbantį apie pašnekovei tikriausiai nesuprantamus dalykus. – Net nežinau, ar mokėčiau taip rašyti. Atvažiavau pailsėti, todėl prie kompiuterio dažnai sėdėti neplanuoju.

Šeimininkė į dubenį iškrėtė paskutinę keptuvę blynų ir šnekučiuodamasi su naujuoju nuomininku papusryčiavo pati. Rokui padėkojus už pusryčius, Medvaišienė jį sustabdė.

– Žiūrėk, kol dar nepabėgai. – Pakilo nuo stalo ir grįžo su sauja laiškų. – Kažkur skaitymo akiniai prapuolė, nerandu visą rytą. Gal gali paskaityt, ką man čia šįryt atnešė?

Kėsus linktelėjo. Saujoje buvo trys laiškai: du standartinio dydžio, vienas didesnis. Prisitraukęs vokus jis ėmė skaityti:

– Sąskaita už skaitmeninę televiziją. Devyni devyniasdešimt devyni. Žurnalas „Sodo spalvos“, liepos mėnesio numeris, – pranešė atplėšęs didįjį voką. – Prenumeruojat turbūt?

– A, taip ir maniau. Taip, kas mėnesį gaunu. Reikės pavartyti, kai akiniai atsiras.

Roko akys apsistojo ties trečiuoju voku. Keista: nei siuntėjo, nei pašto ženklo. Pavartęs nusprendė atplėsti. Voke rado sulankstytą A4 formato lapą. Vaikinas išlankstė ir išlygino popierių, pakėlė prieš akis ir pasiruošė skaityti. Pajuto, kaip nutirpsta apatinė kūno dalis ir gerklėje ima trūkti oro.

– Na, kas gi ten? – paklausė Medvaišienė.

– Aš... Reklama kažkokia, automobilių dalys, – atsakė nepakeldamas akių nuo lapo. – Dar kartą ačiū už pusryčius. Einu dar truputį į kambarį.

Viena ranka gniauždamas popierių, o kita laikydamasis už turėklo, Rokas Kėsus užlipo laiptais. Kumpis, žadėtas Džeriui, užmirštas tebegulėjo ant stalo.

III skyrius

Bėgimas

Pirštai instinktyviai įvedė slaptažodį ir surado mygtuką „Enter“. Taip, jis neplanuoja dažnai sėdėti prie kompiuterio, bet šis kartas nesiskaito. Užduočių juostoje reikia paspausti raudonai, žaliai ir geltonai nudažytą žiedą mėlynu viduriuku, įvesti raidę *f* ir, naršyklei pasiūlius dažniausiai lankomos svetainės adresą, dar kartą spustelėti „Enter“. *Press F to pay respects*, pagalvojo Rokas. Ne, negali būti.

Būna momentų, įsirėžiančių į atmintį visam gyvenimui. Pirmoji diena mokykloje, aukštyn kojomis apsivertęs pasaulis skriejant nuo dviračio, lemiamas mylimos komandos vienuolikos metrų baudinys. Visa tai užsimerkęs gali išgyventi vėl ir vėl. Bet šįkart nereikėjo net užsimerkti.

Roko akys bėgiojo per feisbuko draugų sąrašą ieškodamos Gintaro Medvaišo pavardės, tačiau kompiuterio ekrane jis tuo metu matė ir pageltusį lapą, du kartus lenktą, kad tilptų į voką, ir didelėmis negrabiomis raidėmis užrašytus žodžius:

*Miela Rima,
tavo sūnus buvo nužudytas. Tai padariau savo
rankomis.*

Kalniškio velnias